

v črnih laseh bel poročni venec, temno-rjavkasto krilo in jopica sta se tesno oprijemala polnih udov.

Dvignila sta se ženin in nevesta, ko so igrali godci, dvignil se je mladi svet. Ples se je začel v sosednji sobi. Žarela so lica dekletom in fantom, odskakovala so pisana krila in krepke moške pete so tolkle ob pod, kot bi udarjal kovač po nakovalu.

Stari so zadovoljno sedeli pri mizi in se pogovarjali. Starega Rupnika ni bilo na svatbi, preselil se je bil na drugi svet. Bila sta pa njegov sin in vnuk. Janez je bil drug in je imel že tudi izbrano nevesto. Tudi deda Lazarja ni bilo. Umril je in pokopali so ga na vaškem pokopališču. Zelena trava je rasla spomladi na njegovem grobu in Francka je nasadila polno rož in jih skrbno gojila do jeseni. S Pavlom sta se ga spominjala kot v polsnu.

Kot na lepe in prijetno dehteče rože v maju sta mislila včasih na njegove pravljice. Najbolj živo sta se pa spominjala pravljice o Blažu in Jerici. V njih dušah je živela vedno. In čim bolj sta rasla, tem krepkeje je postajalo čuvstvo ljubezni.

Danes se je pravljica dopolnila. Pričali so to godci in ples, veseli svatovski obrazi, bogata jedila in vipavska pijača, pričal je resen obraz očeta starešine, ki se je pripravljaj na ogovor. In ko se je ustavila godba in so mladi pari sedli, je vstal oče starešina, potrkal ob kozarec in začel:

„Kakor veste, praznujemo danes pomemben dan. Slavec si išče družice, tudi naš ženin si jo je poiskal. Prav lepo rožo je dobil, pravim in mislim, da mu bo prijetno dehtela vse življenje. Laglje bo ob njenem vonju prenašal križe in težave. A pravim tudi, da se roži ni treba kesati. Ob močan in trden stebriček se bo opirala, ne bo ji težko rasti ob njem. Dovolj bo imela solnca in moče. In kdo je ta roža, kdo ta steber? To sta naša poročenca: Francka in Pavle. Izpijmo to čašo na njuno zdravje do dna. Živio!“

„Živio!“ je odmevalo po sobi in trkali so s kozarci.

Dvignil se je ženin, se zahvalil starešini in napil gostom.

Godci so se iznova oglasili in pretrgali napitnice. Fantje so zavriskali, dekleta so se smehljala. Ples se je pričel. Tedaj so prišli polagoma tudi možje in žene, da zapešejo.

Na jablani je sedela sinica in čivkala. Mimo je zletel vrabec in jo porogljivo pozdravil:

„Najedel sem se pred hišo drobtin, ki so jih vrgli kokošim. Ti pa čepiš tu in prezebaš. Pojdi in si poišči!“

A sinica je rajši poslušala prijetne glasove kot vrabčevo zabavljanje.

Tako se je dopolnila dedova pravljica.

ZRAKOPLOV GROFA ZEPPELINA SE VRNE PO USPEŠNI VOZNJI